

Taşı atanda o, çorbayı veren de

Behlül Dana... velî, meczupluğuyla hikmet söyleyen bir gönül adamı...

Bir sabah sokakta yürürken çocuklar onu görür, gülüşür, alay eder ve taş atmaya başlarlar; taşlardan biri başına isabet eder, kan akar ama o susar, karşılık vermez, ağır ağır yürümeye devam eder.

Kanlı başıyla bir çorbacıya girer, bir çorba ister; çorbacı merhamet eder, bir tas çorba uzatır ama gözleri o kanlı başa takılır ve sorar: “Ey Behlül, kafanı kim kanattı?” Behlül başını kaldırır ve hiç tereddüt etmeden cevap verir: “Çorbayı veren.”

Çorbacı şaşırır, “**Çorbayı kim verdi**” der.

Behlül yine aynı sükûnetle: “**Kafamı kıran**” diye karşılık verir.

- Ey nefis sen sadece taşı mı görüyorsun, yoksa o taşı attıranı da görebiliyor musun?
- Sana gelen sıkıntıda hemen insanlara mı takılıyorsun, yoksa perde arkasını düşünüyor musun?
- Birisi seni kırduğında kalbin kullara mı öfkeleniyor, yoksa Rabbine mi dönüyor?

Bil ki aynı elden hem taş gelir hem şifa, aynı kapıdan hem acı çıkar hem merhamet; sen sadece görünen sebebe takılırsan kalbin dağılır, öfken büyür, ama hakikati görürsen her şeyin arkasında tek bir Kudret olduğunu anlarsın.

Behlül taş atana bakmadı, taşı attırana baktı; çorbayı verene değil, verdirene baktı peki sen hâlâ sebeplerle mi uğraşıyorsun yoksa?

Artık her şeyin sahibini görmeye hazır mısın?